

Сліди на дорозі

КУПИТИ

Про книгу

«Сліди на дорозі» — це не лише книга. Це — унікальний досвід драматичних подій, які ви зможете пережити у якості очевидця. Це — жива книга, яку можна не лише прочитати, а й побачити на власні очі події, що відбувалися на Сході під час воєнних дій. Це — напруга, небезпека і полегшення, це достовірність і непідробна, справжня емоційність.

Книга містить близько сотні QR-кодів, що забезпечать читачеві повний ефект присутності та дозволять пережити унікальний досвід — побачити фото та відео реальних подій та артефактів із фронту.

Частина перша: «Ненависть»

Проїхавши буквально сорок хвилин, ми чомусь зупинились, але двигуни «Буцефалів» продовжували працювати. Сидячи в БТРі (бронетранспортері), я роззирнувся довкола. Хтось спить, хтось дивиться в телефон, хтось посмоктує цигарку. Дивлюся на свій автомат, потім — на хлопця, що сидить праворуч, він спить. Знімаю запобіжник. Через шум двигуна клік навіть сам не почув. Потім знову дивлюся на своїх товаришів по нещастю. Ніхто не звертає на мене жодної уваги. Впираю приклад автомату в цинк із боєприпасами, що лежить між ногами, ствол спрямовую до підборіддя, кладу палець на спусковий гачок і створюю незначний тиск на нього. Знову пробігаю очима обличчями хлопців — їх семеро. Ніхто не бачить, що я роблю. Зараз БТР рушить, машину смикне, спусковий гачок під незначним зусиллям пальця запустить механізм всередині ствольної коробки, і в голову вилетить куля у мідній оболонці, яка позбавить мене збирання різноманітних карткових будиночків та розкиданих пазлів у голові. Зараз...

Погаток

Як світ створює людину, котра готова вбивати і помирати? Що за трансформація відбувається з істотою, яка створена для любові? У кожного з нас — тих, хто опинився на війні в 2014 році, — є відповідь на це запитання: достатньо покопирсатися у пам'яті.

Моя історія починається восени 1992 року, коли один юнак вкотре вирішив не користуватися контрацептивами, приємно проводячи час зі своєю дівчиною, і вона через пару хвилин стала моєю майбутньою Матір'ю. Дівчинка була відмінницею, дуже гарною, розумною, грала на скрипці.

Майбутній Батько — також був хлопець розумний, упевнений у собі, та надмірно гордий, що й зламало все його життя. Під час служби у війську (а служив він десь поблизу Афганістану) серйозно захопився канабісом, за це його розжалували і відібрали сержантські лички. Чи знав він тоді, що наркотики позбавлять його у майбутньому чогось набагато вагомішого за лички — скажімо, життя? Спершу в переносному, а згодом — й у прямому сенсі. Не думаю, адже був надто впевненим у собі хлопцем: не поганим, але зіпсованим. Розбещеним батьками, сімейним достатком і вседозволеністю.

Коли дівчина вже була вагітна, один хлопець з компанії мого Батька привіз інгредієнти для здобування через хімічні процеси у домашніх умовах чарівного засобу від усіх проблем, більше відомого як ширка, чи баян. Тоді диявол із запахом звичайного розчинника набирав значної популярності у наших краях. І ось цей юнак, широко крокуючи по всій земній кулі, впевнений, що легко зможе тримати себе в руках, запускає собі в кров речовину, яка перетворює його на свого раба на два десятки років, позаяк більше він не прожив. Хоча з усієї своєї компанії прожив найдовше. Очевидно, його самовпевненість була не лише виплодом його розпещеності, щось у ньому таки було, але, на жаль, було...

Коли моя майбутня Мати дізналася про нове захоплення мого майбутнього Батька, то спробувала вплинути на ситуацію. Вона щиро вірила, що його ще можна виправити. Але насправді було запізно. Життя Тата тепер вже міцно прив'язане до шприца з коричневою рідиною.

Батько погодився поспілкуватися з наркологом, проте до наркології він приїхав уже мазаний. Мама чекала вироку під кабінетом в коридорі. Через якийсь час до лікаря покликали Маму і наодинці він їй оголосив діагноз:

— Я Вам зараз скажу одну дуже страшну річ, Ви мені не повірите, Вам буде болісно, Ви будете заперечувати, але це вже ні на що не вплине, і чим швидше Ви це зрозумієте, тим буде краще... Йому кінець, ідіть від нього, у Вас з ним нормального життя не буде, він наркоман, у повному сенсі цього слова, а наркоманів колишніх не буває.

«Наркоманів колишніх не буває», — лікар мав рацію, і Мама запам'ятала ці слова на все життя. Як і попереджав лікар, вийшовши з лікарні, вона не усвідомлювала повною мірою, що відбувається. У неї в голові крутилася думка: «Я маю його врятувати. Він без мене не зможе» і тому подібні рожево-самаритянські думки. Певний час дівчина намагалася коханому допомогти, і вони навіть пробували жити разом.

У дев'яності жити було, м'яко кажучи, непросто, всі займалися абичим, лише б вижити. І моя вагітна Мати разом з моїм мазаним Татом подорожувала селами і торгувала шмотками. Їздили електричками, Тато весело тягав сумки, ну а Мама... Я досі не розумію, навіщо молода вагітна дівчина вешталась по ринках. Мабуть, щоби моя бабця не свердлила її поглядом, позаяк товар був придбаний за її гроші, а бабуля, татова мати, була неймовірно жадібним і неприємним персонажем, якого я пам'ятав винятково з поганого боку.

У татових батьків, в селі, за сорок кілометрів від міста, була дача, туди Батько й забрав Маму. Там вони мешкали, звідти їздили електричками до сусідніх сіл торгувати. А тихими сільськими вечорами гуляли. Романтика. І під час вечірніх прогулянок з моєю Матір'ю Тато (як справжній розвідник екстра-класу, в народі — «РЕКС») видивлявся мак у людей на полях, а наступного ранку забігав на ці поля збирати «врожай». Як можна здогадатися, не на подарунковий букет своїй вагітній дівчині, а для хімічних експериментів із синтезу опіуму. Маму не радувало таке життя, та й перспектива закопати себе разом зі мною в селі її також не влаштовувала. Одного разу вона таки наважилася, зібрала речі й тихцем поїхала назад у місто, жити до своїх батьків, тим самим розірвавши будь-які стосунки з моїм Батьком, а разом з тим і з його жахливою матір'ю. Про що в майбутньому жодного разу не пожалкувала.

Якось у Мама прямо на базарі почалися перейми. У животі закололо, вона розхвилювалась, але, на щастя, тривало це недовго, оскільки то були хибні перейми. У принципі нічого екстраординарного, але Мама цей день запам'ятала на все життя, а через пару днів я все ж таки вилупився на світ. Увесь у слизу, маленький і найкращий для дівчини із заплаканим, змученим обличчям, яка щойно стала Матір'ю. Та коли б я народився на

базарі, початок був би колоритнішим. Втім сталося все навіть дуже буденно — у звичайному міському пологовому будинку. Посеред літа 1993 року.

Власне, на цьому спільна історія моїх батьків закінчується, і після мого народження єдине, що у них лишилося спільним і було нагадуванням час від часу про колишню близькість, — це я.

КУПИТИ